

**การปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิง
ในสถานศึกษา สังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดนครปฐม**
**Self Behave for a Protection of Sexual Behavior Risk Among
Adolescent Female Students in Schools Under The Vocational Education
Department, Nakhonpathom Province**

อรนุช เอี่ยมสุखा*

Oranuch Iamsukha

สมทรัพย์ สุขอนันต์**

Somsap Sookanan

บทคัดย่อ

การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสม ความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์และการได้รับแนวทางการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์จากครอบครัว ของนักเรียนวัยรุ่นหญิง 2) เปรียบเทียบความแตกต่างของการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิง 3) ศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเอง ความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสม ความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์และการได้รับแนวทางการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์จากครอบครัวเป็นปัจจัยที่สามารถทำนายการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิง ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีระดับการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสม ความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์และการได้รับแนวทางการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์จากครอบครัวอยู่ในระดับมาก ส่วนการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง 2) นักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีประเภทของกิจกรรมที่ชอบเข้าร่วมแตกต่างกันมีการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความคิดเห็นต่อผลดีของการป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์และความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสมสามารถร่วมกันทำนายการปฏิบัติตนเพื่อป้องกัน ความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ร้อยละ 34.7 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

คำสำคัญ: การปฏิบัติตน/ การป้องกัน/ ความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

* นักศึกษาริทยาศาสตร์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

** อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

Abstract

The purposes of research were: 1) to examine self behavior for a protection of sexual behavior risk, self – esteem, the ability to conform appropriately with friends, opinion toward good results for a protection of sexual behavior and guidance from family for a protection of sexual behavior, 2) to compare self behavior for a protection of sexual behavior risk as classified by family status, place to stay ,type of activity involved, and status of having a boy-friend. 3) to determine self esteem ,the ability to conform appropriately with friends, opinion toward good results for a protection of sexual behavior as the predictors of self behavior for a protection of sexual behavior risk. female adolescent students, The results found that : 1) Self behavior for a protection of sexual behavior risk, ability to conform appropriately with friends, opinion toward good results for a protection of sexual behavior and guidance from family for a protection of sexual behavior of the female adolescent students were in a high level ,self esteem was in a moderate level. 2) Self behavior for a protection of sexual behavior risk of students with difference type of activity involved were significantly different at a .5 level. 3) Opinion toward good results for a protection of sexual behavior and ability to conform appropriately with friends were the predictors of self behavior for a protection of sexual behavior risk with 34.7%, at a significant level of .001.

Keywords: Self Behave/ Protection/ Sexual Behavior Risk

บทนำ

เนื่องด้วยสังคมไทยในปัจจุบันได้รับวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาใช้ในชีวิตประจำวันมากขึ้น วัยรุ่นเป็นกลุ่มหนึ่งที่รับวัฒนธรรมตะวันตกมาใช้โดยไม่ได้ไตร่ตรองว่าสิ่งใดควรทำสิ่งใดไม่ควรทำ โดยเฉพาะสังคมไทยคาดหวังให้วัยรุ่นหญิงมีความบริสุทธิ์ไว้เคียงสาในเรื่องเพศ ในขณะที่วัยรุ่นเป็นวัยที่มีพัฒนาการทางเพศอย่างรวดเร็ว มีแรงขับทางเพศสูง ต้องการเรียนรู้เรื่องเพศ ประกอบกับสังคมและสภาพแวดล้อมในปัจจุบันความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีมีการกระจายและเผยแพร่ได้อย่างอิสระ วัยรุ่นสามารถเข้าถึงสื่อต่างๆ ที่มีส่วนกระตุ้นความรู้สึทางเพศ พฤติกรรมทางเพศได้ผ่านนอกจากนี้สถานเริงรมย์ เช่น ผับ บาร์ คาเฟ่ สวนอาหาร ที่สร้างบรรยากาศ และ

การแสดงโชว์ที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศมีให้พบเห็นได้ทั่วไป จึงเป็นส่วนหนึ่งในการกระตุ้นให้วัยรุ่นมีแนวโน้มที่จะเรียนรู้เรื่องเพศและมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

พฤติกรรมเด็กมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนถือเป็นปัญหาที่น่าเป็นห่วงเพราะไม่ใช่เพียงความไม่เหมาะสมและก่อให้เกิดปัญหาหลายอย่างตามมา เช่น ปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยเรียน ปัญหาการติดเชื้อเอดส์ในกลุ่มวัยรุ่น เป็นต้น ปัญหาพฤติกรรมทางเพศเหล่านี้มีสาเหตุมาจากหลายๆ ปัจจัย ไม่ว่าจะเป็นจากการที่วัยรุ่นขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศศึกษาที่ถูกต้อง ขาดการเห็นคุณค่าในตนเอง การทำตามกลุ่มเพื่อนอย่างขาดวิจารณญาณ ตลอดจนความคิดของตัววัยรุ่นเองต่อการมีเพศสัมพันธ์ เป็นต้น

การเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem) เป็นความรู้สึกที่บุคคลมีต่อตนเองเกี่ยวกับการยอมรับนับถือตนเอง ความสำเร็จของตนเองซึ่งความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองนี้จะมีอิทธิพลต่อกระบวนการคิด การตัดสินใจ ความพอใจและการบรรลุเป้าประสงค์ในการดำเนินชีวิต (จารุวรรณ ชูปวา, 2541: 23) คนที่มีความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองสูงนั้น จะตระหนักถึงศักยภาพของตนเอง สามารถแสดงพฤติกรรมและบทบาทของตนเองได้อย่างเหมาะสม มองโลกในแง่ดี ตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น และคนที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงนั้น มักจะประสบความสำเร็จในชีวิต การเรียน การทำงาน มีการตัดสินใจที่ดีและมีความมั่นคงในตนเอง มีแนวโน้มในการเคารพสิทธิและความรู้สึกของผู้อื่น ที่สำคัญคือ บุคคลที่มีความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองนั้น จะรู้สึกว่าเป็นอิสระไม่ต้องพึ่งพาหรือหาที่ยึดเหนี่ยวไปในทางที่ผิด (ขวัญใจ พิมพ์ผล, 2543: 32)

ความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสมเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์เพราะเด็กวัยรุ่นจะติดเพื่อนและรับเอาอิทธิพลต่างๆ จากเพื่อน เช่น การแต่งกาย การกล้าแสดงออก ไม่เว้นแม้แต่การนิยมคบเพื่อนต่างเพศ เพื่อไม่ให้รู้สึกว่าคุณแตกต่างจากคนอื่น การคบเพื่อนและการยอมรับเพื่อนในทางที่เลื่อมเสียมีส่วนอย่างมากต่อการที่นักเรียนประพฤติตนไม่เหมาะสม นอกจากนี้ยังสามารถสังเกตได้ว่าในกลุ่มเด็กเดียวกันจะมีลักษณะบางอย่างเหมือนกันโดยเฉพาะอายุที่ใกล้เคียงกัน และความคิดเห็นเหมือนๆ กัน (อัชมา ลิ้มพิพาฑูร, 2552: 3) สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า เพื่อนมีอิทธิพลมากสำหรับเด็กวัยรุ่น ซึ่งถ้ากลุ่มเพื่อนเป็นเด็กดี มีพฤติกรรมที่แสดงออกที่เหมาะสมก็มักจะไม่นำให้เกิดปัญหา แต่ถ้ากลุ่มเพื่อนมีพฤติกรรมที่แสดงออกที่ไม่เหมาะสมในการคบเพื่อนต่างเพศ เด็กหรือสมาชิก

ที่อยู่ในกลุ่มจะต้องรับเอาอิทธิพลหรือพฤติกรรมต่างๆ เหล่านั้นติดตัวมาด้วยอย่างแน่นอน ดังนั้นเด็กวัยรุ่นควรมีทักษะในการปฏิเสธและเลือกทำตามกลุ่มเพื่อนในสิ่งที่ถูกที่ควร ทั้งนี้ทั้งนั้นเด็กวัยรุ่นควรได้รับการสอนในเรื่องเพศศึกษาจากสถาบันพื้นฐานที่เด็กวัยรุ่นเติบโตมาทั้งสถาบันครอบครัว สถาบันโรงเรียน รวมถึงสิ่งแวดล้อมจากคนรอบข้าง

ความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์ เป็นความคิดของนักเรียนวัยรุ่นที่ว่า การปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นจะนำมาซึ่งผลดีและประโยชน์ต่างๆ แก่ตัวนักเรียนวัยรุ่นหญิงเอง รวมทั้งประโยชน์ในด้านร่างกาย จิตใจ และสังคม ทำให้ไม่เกิดปัญหาตามมาเช่น การตั้งครรภ์ในวัยรุ่น การเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ทำให้นักเรียนวัยรุ่นหญิงไม่ต้องกังวลหรือเกิดความเครียด ส่งผลให้นักเรียนวัยรุ่นหญิงสามารถทำสิ่งต่างๆ ที่นักเรียนวัยรุ่นหญิงคาดหวังได้ และสามารถเรียนหนังสือได้สำเร็จนำมาซึ่งความภูมิใจต่อตนเองและครอบครัว

ส่วนการได้รับแนวทางการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์จากครอบครัวเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิง เนื่องจากครอบครัวถือเป็นสิ่งแวดล้อมอันดับแรกๆ ที่มีอิทธิพลต่อเด็กมากที่สุดเพราะครอบครัวเป็นต้นแบบแรกของเด็ก และครอบครัวเป็นสถาบันสังคมที่สำคัญมีความผูกพันระหว่างบิดามารดาและบุตร เป็นแหล่งอบรมเด็ก และวัยรุ่นให้ออกไปเผชิญกับสิ่งแวดล้อมภายนอก และปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมในสังคม ครอบครัวจึงควรมีการสอนเรื่องเพศศึกษาที่ถูกต้องให้กับวัยรุ่นในขั้นต้นรวมถึงแนวทางการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ โดยให้วัยรุ่นมีการปฏิบัติตนที่เหมาะสมเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

การปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นเพราะหากขาดการป้องกันแล้วจะทำให้วัยรุ่นหญิงมีโอกาสมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรและอาจก่อให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้ เนื่องจากเนื้อเยื่อบริเวณอวัยวะเพศของวัยรุ่นมีลักษณะอ่อนบาง ไวต่อการติดเชื้อมากกว่าผู้ใหญ่ มีการศึกษาพบว่าวัยรุ่นหญิงมีโอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มากกว่าวัยรุ่นชาย เนื่องจากสรีระที่มีพื้นที่การรับเชื้อมากกว่า และระยะเวลาการสัมผัสเชื้อที่นานกว่า รวมทั้งปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม ทำให้เพศหญิงมีข้อจำกัดในการป้องกันตัว เช่น ความอายที่จะพูดเรื่องเพศและการต่อรองเพื่อใช้ถุงยางอนามัย เป็นต้น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในเพศหญิงเป็นปัญหาสุขภาพที่สำคัญ เพราะการติดเชื้อในระยะแรก มักไม่มีการทำให้ไม่ได้รับการรักษาที่ถูกต้อง ก่อให้เกิดการอักเสบภายในอุ้งเชิงกรานอย่างเฉียบพลันและเรื้อรัง อาจทำให้ท่อรังไข่ตีตัน เป็นหมัน ตั้งครรถ์นอกมดลูกซึ่งปัญหาเหล่านี้ มีผลกระทบต่อการเจริญพันธุ์ในอนาคต และปัจจุบันสาเหตุการตายของวัยรุ่นไทยเกิดจากโรคเอดส์ สะท้อนปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ที่เพิ่มมากขึ้นในวัยรุ่นอายุ 15-24 ปี โดยเฉพาะหนองในแท้ หนองในเทียม หูดหงอนไก่ พบว่าไม่ต่ำกว่าครึ่งมีเชื้อแอบแฝงโดยไม่แสดงอาการถึงร้อยละ 70-80 ดังนั้น เมื่อมีเพศสัมพันธ์แล้วไม่ใช้ถุงยางอนามัยโอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อสูง การมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงโดยไม่มีการป้องกัน หรือคุมกำเนิดเสี่ยงต่อการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ วัยรุ่นจึงมักแก้ปัญหาด้วยการทำ โดยพบว่ากลุ่มที่ทำแท้งร้อยละ 30 เป็นวัยรุ่นอายุต่ำกว่า 20 ปี นอกจากนี้วัยรุ่นที่ตั้งครรภ์ในวัยเรียนมักถูกประณามจากสังคม บางรายต้องยุติการเรียนเสียอนาคต ในปัจจุบันลักษณะของสังคมเปลี่ยนแปลงไปวัยรุ่นหญิงมีโอกาสและ

อิสระในการคบเพื่อนต่างเพศมากขึ้น ทำให้วัยรุ่นหญิงถูกชักจูงให้มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ง่ายและก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ที่กระทบต่อร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ดังนั้นหากปัญหาได้รับการป้องกัน และมีแนวทางแก้ไขที่ถูกต้อง เหมาะกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน ปัญหาการสูญเสียชีวิต การสูญเสียอนาคตของวัยรุ่นหญิงจะลดน้อยลง สังคมและประเทศชาติจะมีวัยรุ่นหญิงที่มีสุขภาพดีมีคุณภาพ และช่วยพัฒนาประเทศชาติให้ก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น

สำหรับ จังหวัดนครปฐมเป็นจังหวัดหนึ่งทางภาคกลางของประเทศไทย เป็นจังหวัดที่มีประวัติความเป็นมายาวนานในแผ่นดินสุวรรณภูมิตั้งอยู่ในบริเวณลุ่มแม่น้ำท่าจีนอยู่จากกรุงเทพมหานครไปทางถนนเพชรเกษม 56 กิโลเมตร ลักษณะการปกครองแบ่งเป็น 6 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองนครปฐม อำเภอบางเลน อำเภอดอนตูม อำเภอกำแพงแสน อำเภอนครชัยศรีและอำเภอสสามพราน จังหวัดนครปฐม มีชนบทธรรมนิยม รวมถึงงานประเพณีที่จัดขึ้นเป็นประจำทุกปี ดังนี้ 1) งานนมัสการองค์พระปฐมเจดีย์ 2) งานเทศกาลอาหาร ผลไม้ และของดินนครปฐม 3) ประเพณีการแห่ผ้าห่มองค์พระปฐมเจดีย์ เป็นต้น (สำนักงานโยธาธิการและผังเมือง, 2552)

ในด้านการศึกษาระดับพื้นฐาน จังหวัดนครปฐมมีสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครปฐม เขต 1 รับผิดชอบดูแลสถานศึกษาในพื้นที่ อำเภอเมือง กำแพงแสน และดอนตูม ส่วนสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครปฐม เขต 2 รับผิดชอบดูแลสถานศึกษาในพื้นที่ อำเภอนครชัยศรี บางเลน สามพราน และพุทธมณฑล จำแนกเป็นสถานศึกษาในสังกัดอาชีวศึกษามีถึงจำนวน 6 แห่ง รวมถึงจากการเก็บข้อมูลของนักเรียนวัยรุ่นหญิงสาย พาณิชยที่มาตลอด ในสถานบริการของรัฐ ที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550-พ.ศ. 2552 พบว่าปี พ.ศ. 2550 มีนักเรียนวัยรุ่นหญิงมาตลอด 17.66% ปี พ.ศ. 2551

มี 17.25% และปี พ.ศ. 2551 มีมากถึง 18.74 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่องค์การอนามัยโลกกำหนดไว้คือไม่เกินร้อยละ 10 เท่านั้น (โรงพยาบาลนครปฐม, 2552)

ดังนั้นการศึกษาลึกลงไปถึงปัจจัยสำหรับการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันการเกิดความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิงสังกัดอาชีวศึกษา จึงเป็นสิ่งที่จำเป็น โดยการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันนั้นจะศึกษาปัจจัยในด้านการเห็นคุณค่าในตนเอง ความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสม ความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์ และการได้รับแนวทางการป้องกัน การมีเพศสัมพันธ์จากครอบครัวเพื่อที่จะใช้เป็นแนวทางป้องกันและการลดพฤติกรรมเสี่ยง รวมไปถึงการพัฒนาคุณภาพชีวิตของตัวนักเรียนและเป็นการพัฒนาประเทศชาติโดยผลการวิจัยนี้ จะอำนวยความสะดวกให้กับสถานศึกษาและหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นอย่างมาก ในการร่วมกันหาแนวทางป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นอันจะเป็นการแก้ปัญหาที่ต้นเหตุและมีความยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสม ความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์ และการได้รับแนวทางการป้องกัน การมีเพศสัมพันธ์จากครอบครัวของนักเรียนวัยรุ่นหญิง
2. เพื่อเปรียบเทียบการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตาม สภาพครอบครัว สภาพการพักอาศัย ประเภทของกิจกรรมที่ชอบเข้าร่วมและประสบการณ์การมีคูรัก

3. เพื่อศึกษาว่าการเห็นคุณค่าในตนเอง ความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสม ความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์ และการได้รับแนวทางการป้องกัน การมีเพศสัมพันธ์จากครอบครัว เป็นปัจจัยที่สามารถทำนายการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิง

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีสภาพครอบครัวแตกต่างกัน มีการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกัน
2. นักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มี สภาพการพักอาศัยแตกต่างกัน มีการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกัน
3. นักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีประเภทของกิจกรรมที่ชอบเข้าร่วมต่างกัน มีการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกัน
4. นักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีประสบการณ์การมีคูรักต่างกัน มีการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกัน
5. การเห็นคุณค่าในตนเอง ความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสม ความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์ และการได้รับแนวทางการป้องกัน การมีเพศสัมพันธ์จากครอบครัวเป็นปัจจัยที่สามารถทำนายการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิง

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณนา (Descriptive Research) เพื่อศึกษาถึงการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนวัยรุ่นหญิง ในสถานศึกษาสังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดนครปฐม มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ขอบเขตด้าน ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้เลือกศึกษา นักเรียนวัยรุ่นหญิง ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 สถานศึกษา 6 แห่ง ในสังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดนครปฐม จำนวน 2,710 คน (กรมอาชีวศึกษา, 2552) กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง ด้วยวิธีการของ ยามาเน่ (อ้างถึงใน ประคอง กรรณสูตร, 2542: 10-11) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 คลาดเคลื่อนได้ร้อยละ 5 จึงมีขนาดกลุ่มตัวอย่าง เท่ากับ 349 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามเพื่อนำมาใช้ในการวิจัย โดยการนำเอาแนวคิดทฤษฎี และผลงานที่เกี่ยวข้องมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามและนำแบบสอบถามให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบข้อคำถาม จำนวนรวมทั้งสิ้น 5 ท่าน แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 5 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย สภาพครอบครัว สภาพการพักอาศัย ประเภทของกิจกรรมที่ชอบเข้าร่วม และประสบการณ์การมีคู่วัย เป็นแบบสอบถามลักษณะให้เลือกตอบ จำนวน 4 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจากการทบทวนวรรณกรรมและศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเนื้อหาของข้อคำถามเป็นการประเมินความรู้สึกที่ผู้ตอบแบบสอบถามมีต่อตนเองในด้านความพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจตนเองความสามารถและความสำคัญของตนเอง การเคารพนับถือตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง จำนวนข้อคำถามมีทั้งหมด 19 ข้อ

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสม ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจากการทบทวนวรรณกรรม และศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเนื้อหาของข้อคำถามเป็นการประเมิน มีข้อคำถาม 13 ข้อ

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง จากการทบทวนวรรณกรรมและการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเนื้อหาของข้อคำถามเป็นการประเมินความรู้ ความเข้าใจและความตระหนักของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นหรือประโยชน์ที่เกิดจากการป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยมีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 11 ข้อ

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับการได้รับแนวทางการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์จากครอบครัว ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษาเอกสารทางวิชาการ ทบทวนวรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีข้อคำถามจำนวน 15 ข้อ

ส่วนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจากการทบทวนวรรณกรรมและศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยข้อคำถามมี 21 ข้อ ซึ่งเนื้อหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยมีขั้นตอนการวิเคราะห์ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลโดยการแจกแจงความถี่ค่าเฉลี่ยและร้อยละ (%)

2. วิเคราะห์ค่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง ความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสม ความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์ การได้รับแนวทางการป้องกันการใช้เพศสัมพันธ์จากครอบครัว และการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์โดยใช้สถิติพรรณนา การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3. เปรียบเทียบความแตกต่างของการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิง ที่มีสภาพครอบครัว สภาพการพักอาศัย ประเภทของกิจกรรมที่ชอบเข้าร่วมและประสบการณ์การมีคู่อรักแตกต่างกันโดยการทดสอบค่า t (t -test) เมื่อเป็นการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม และทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) เมื่อเป็นการเปรียบเทียบความแตกต่างตั้งแต่สามกลุ่มขึ้นไป และถ้าหาความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ จะทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีการของ Scheffe'

4. วิเคราะห์ปัจจัยที่สามารถทำนายการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสม ความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์ และการได้รับแนวทางการป้องกันการใช้เพศสัมพันธ์จากครอบครัวโดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของการนำเข้ามาสมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นกลุ่มตัวอย่างพบว่า ส่วนใหญ่บิดามารดา อยู่ด้วยกัน คิดเป็นร้อยละ 65.62 และพักอาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดา คิดเป็นร้อยละ 77.08 กิจกรรมที่ชอบเข้าร่วมมากที่สุด ได้แก่ กิจกรรมประเภทกีฬาและออกกำลังกาย คิดเป็นร้อยละ 28.65 โดยเป็นนักเรียนที่มีคู่อรักในปัจจุบันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 50.43

1. ผลการวิเคราะห์ค่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.49 ขณะที่ค่าระดับของการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสม ความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์ การได้รับแนวทางการป้องกันการใช้เพศสัมพันธ์จากครอบครัว และการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.50, 4.44, 3.84 และ 3.57 ตามลำดับ

2. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ จำแนกตามสภาพครอบครัว สภาพการพักอาศัย และประสบการณ์การมีคู่อรัก พบว่า นักเรียนวัยรุ่นหญิงในสถานศึกษาสังกัดอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มีสภาพครอบครัว สภาพการพักอาศัย และประสบการณ์การมีคู่อรักที่แตกต่างกัน มีการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน ขณะที่นักเรียนวัยรุ่นหญิงในสถานศึกษาสังกัดอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่ชอบเข้าร่วมกิจกรรมต่างประเภทกัน มีการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกัน โดยนักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมใดเลยมีการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทวิชาการ กิจกรรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม กิจกรรม

ประเภทนั้นทนทานการ และกิจกรรมประเภทกีฬาและการออกกำลังกาย

3. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่สามารถทำนายการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิงในสถานศึกษาสังกัดอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ได้แก่ ความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์ (X_3) และการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสม (X_2) โดยที่ความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์ (X_3) ได้รับการคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นลำดับที่หนึ่ง มีประสิทธิภาพในการทำนายการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ (Y) ได้ร้อยละ 28.7 ส่วนการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสม (X_2) ได้รับการคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นลำดับที่สอง มีประสิทธิภาพในการทำนายการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ (Y) เพิ่มขึ้นอีกร้อยละ 6 โดยตัวแปรทั้งสองสามารถร่วมกันทำนายการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ (Y) ของนักเรียนวัยรุ่นหญิงในสถานศึกษาสังกัดอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ได้ร้อยละ 34.7 จากการวิเคราะห์ผลถดถอยพหุคูณอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

อภิปรายผล

1. ผลการวิเคราะห์ระดับการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ การเห็นคุณค่าในตนเอง ความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสม ความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์และการได้รับแนวทางการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์จากครอบครัวของนักเรียนวัยรุ่นหญิง มีรายละเอียดดังนี้

1.1 ผลการวิเคราะห์ระดับการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ อยู่ใน

ระดับมาก ($\bar{X} = 3.57$) ที่เป็นเช่นนี้เพราะนักเรียนวัยรุ่นหญิงเห็นความสำคัญของการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการหลีกเลี่ยงการสัมผัสในเชิงชู้สาว หลีกเลี่ยงการใช้สารเสพติด หลีกเลี่ยงการแต่งกายและแสดงกิริยาที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ รู้จักเลือกที่จะรับสื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ และเห็นว่าการปฏิบัติตนดังกล่าวเป็นผลดีต่อตนเองเป็นอย่างมาก สามารถทำให้นักเรียนวัยรุ่นหญิงเรียนหนังสือจบและทำตามจุดมุ่งหมายที่คาดหวังไว้ได้

1.2 ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนวัยรุ่นหญิงอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X} = 3.41$) ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามเป็นรายด้านพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองที่มีคะแนนรายด้านสูงสุดอยู่ในระดับมากคือด้านความรู้สึกของการมีคุณธรรม ($\bar{X} = 3.67$) และด้านการรับรู้เกี่ยวกับความสามารถ ($\bar{X} = 3.55$) รองลงมาคือด้านความรู้สึกของการมีอำนาจ ($\bar{X} = 3.43$) และด้านความรู้สึกของการมีความสำคัญ ($\bar{X} = 3.32$) ที่มีคะแนนรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เนื่องจากการเห็นคุณค่าในตนเองเป็นพื้นฐานของบุคลิกภาพทำให้บุคคลสามารถมองเห็นตนเองทั้งในทางบวกและทางลบได้ และพร้อมที่จะอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นได้ รวมถึงสามารถผ่านอุปสรรคต่างๆ ได้ด้วยความอดทน (Cooper Smith, 1984 : 126 อ้างถึงใน ธนัทธณ ตะพังพินิจการ, 2549: 147)

1.3 ความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.32$) เมื่อพิจารณาจากนักเรียนวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่พบว่า นักเรียนวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับครอบครัว มีเวลาที่จะพบปะพูดคุยและทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันเด็กก็จะเกิดความไว้วางใจและไม่ขาดที่ปรึกษาในเรื่องต่างๆ เมื่อเกิดปัญหาขึ้นมา ถึงแม้ว่าจะมีกลุ่มเพื่อนมากก็ตามแต่นักเรียนวัยรุ่นหญิงก็จะรู้จักเลือก

จะตัดสินใจและเชื่อตามกลุ่มเพื่อนในเรื่องที่เหมาะสมที่ควรเท่านั้น

1.4 ความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.44$) เนื่องจากนักเรียนวัยรุ่นหญิงมีความคิดว่าการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องที่สำคัญ โดยหญิงชายไม่ควรมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรเพราะการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรไม่เป็นที่ยอมรับในสังคมไทยและมาซึ่งผลเสียมากมาย เช่น การติดโรคทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครรภ์ เรียนหนังสือไม่จบ จากเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับมาก

1.5 การได้รับแนวทางการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์จากครอบครัวอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.84$) ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับครอบครัว จึงมีโอกาสพบปะพูดคุยกันระหว่างสมาชิกในครอบครัว และมีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน รวมถึงการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่องเพศที่ถูกต้องกับนักเรียนวัยรุ่นมากขึ้น ด้วยเหตุนี้นักเรียนวัยรุ่นหญิงจึงมีการได้รับแนวทางการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์จากครอบครัวอยู่ในระดับมาก

2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิง จำแนกตามสภาพครอบครัว สภาพการพักอาศัย ประเภทของกิจกรรมที่ชอบเข้าร่วม และประสบการณ์การมีคู่รัก พบว่า

2.1 นักเรียนวัยรุ่นหญิง ที่มีสภาพครอบครัวแตกต่างกัน มีการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากสภาพครอบครัวของนักเรียนวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ (ร้อยละ

65.62) บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ขณะเดียวกัน นักเรียนวัยนี้จะให้ความสำคัญกับเพื่อน มีการจับกลุ่มและผูกพันกับเพื่อนมากขึ้น ครอบครัวเริ่มมีอิทธิพลน้อยลง ดังข้อมูลที่ได้จากการศึกษาของณิฐนันท์ วิชัยรัมย์ (2545: 94) ที่พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่อยู่ในสภาพครอบครัวแตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับผลการศึกษาของรางวัล สุชี (2551: 106) ซึ่งพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีสถานภาพทางครอบครัวแตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนไม่แตกต่างกัน แต่แตกต่างจากผลการศึกษาของสมอรุา ไชยสวัสดิ์ (2551: 120) ที่พบว่า นักศึกษาระดับอาชีวศึกษาที่มีสถานภาพทางครอบครัวที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกัน

2.2 นักเรียนวัยรุ่นหญิง ที่มีสภาพการพักอาศัยแตกต่างกัน มีการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากนักเรียนวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่ (ร้อยละ 77.08) พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา ซึ่งการอาศัยอยู่กับบิดาและมารดาจะได้รับการดูแลเอาใจใส่อบรมสั่งสอนและให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิด ทำให้นักเรียนวัยรุ่นหญิงได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ดังผลการศึกษาของเจนจิรา สุขเกื้อ (2546: 80) ที่พบว่า การพักอาศัยที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิง เช่นเดียวกับผลการศึกษาของธนัทภณ ตะพังพินิจการ (2549: 154) ที่พบว่า นักเรียนวัยรุ่นชายที่มีลักษณะการพักอาศัยต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน แต่แตกต่างจากการศึกษาของพนอวดี จันทนา (2547: 114) ที่พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในที่มิบุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมี

เพศสัมพันธ์ต่างกัน และแตกต่างจากการศึกษาของ รางวัล สุชี (2551: 106) ซึ่งพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีการพักอาศัยที่ต่างกัน มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนแตกต่างกัน ซึ่งสามารถสรุปความได้ว่า นักเรียนวัยรุ่นหญิงที่อาศัยในสิ่งแวดล้อมต่างกันจะมีการปฏิบัติตนในเรื่องเพศสัมพันธ์ได้แตกต่างกัน

2.3 นักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีประสบการณ์การมีคู่อริแตกต่างกัน มีการปฏิบัติตนเพื่อ

ป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ถึงแม้ว่านักเรียนวัยรุ่นหญิงจะมีอิสระเต็มที่ในช่วงเวลาของการเรียนการสอน แต่นักเรียนวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับครอบครัวจึงมักจะไม่มีอิสระอยากเต็มที่ในการติดต่อสื่อสารหรือนัดพบเพศตรงข้าม ถึงแม้ว่าส่วนใหญ่จะมีคู่อริในปัจจุบันก็ตาม ผลการศึกษานี้แตกต่างกับผลการศึกษาของธันตถณ ตะพังพิณิจการ (2549: 151) ซึ่งพบว่า นักเรียนที่มีประสบการณ์ในการคบเพื่อนหญิงต่างกัมนักเรียนวัยรุ่นหญิงมีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ต่างกัน

2.4 นักเรียนวัยรุ่นหญิงที่ชอบเข้าร่วมกิจกรรมต่างประเภทกัน มีการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกัน เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่านักเรียนวัยรุ่นหญิงที่มีประเภทของกิจกรรมที่ชอบเข้าร่วมแตกต่างกันมีการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกัน ซึ่งแตกต่างจากข้อมูลที่ได้จากการศึกษาของ ธันตถณ ตะพังพิณิจการ (2549: 154) ที่พบว่าการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมเป็นตัวแปรที่ไม่ถูกเลือกเข้าสมการทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชาย แต่สอดคล้องกับผลการศึกษาของปานวาด ปรียานนท์ (2548: 91) ซึ่งพบว่า นักศึกษาชายที่มีประเภทกิจกรรมที่เข้าร่วมต่างกัมนักเรียนวัยรุ่นหญิงมีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ต่างกัน

กัน อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาผลการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิงกับประเภทของกิจกรรมที่ชอบเข้าร่วม พบว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมใดเลยมีการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทวิชาการ กิจกรรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม กิจกรรมประเภทนันทนาการ และกิจกรรมประเภทกีฬาและการออกกำลังกาย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนวัยรุ่นหญิงได้มีการรวมกลุ่มเพื่อนเพื่อทำกิจกรรมต่างๆ ที่ทางโรงเรียนจัดขึ้นหลังจากเลิกจากกิจกรรมดังกล่าวจึงง่ายต่อการรวมกลุ่มเพื่อนเพื่อไปทำกิจกรรมต่างๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนในหลักสูตรเช่นดูหนัง เล่นคอมพิวเตอร์ ในร้านอินเทอร์เน็ต เดินห้างสรรพสินค้า เป็นต้น ตรงข้ามกับนักเรียนวัยรุ่นหญิงที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมใดเลยก็มักจะมีการคบหาสมาคมกับกลุ่มเพื่อนน้อย จึงมักไม่มีกลุ่มเพื่อนจะชักชวนไปในทางที่ไม่เหมาะสม ประกอบกับนักเรียนวัยรุ่นหญิงส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับครอบครัวจึงไม่มีอิสระในการไปพักอาศัยอยู่กับผู้อื่นหรือประพฤติดนที่ไม่เหมาะสมได้อย่างเต็มที่ ด้วยเหตุนี้นักเรียนวัยรุ่นหญิงที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมใดเลยจึงมีการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมประเภทวิชาการ กิจกรรมประเภทบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม กิจกรรมประเภทนันทนาการ และกิจกรรมประเภทกีฬาและการออกกำลังกาย

3. การวิเคราะห์ปัจจัยที่สามารถทำนายการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิง เพื่อศึกษาว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง ความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสม ความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์ และการได้รับแนวทางการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์จากครอบครัว

เป็นปัจจัยที่สามารถร่วมกันทำนายการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิง

3.1 ความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์ ได้รับการคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นลำดับที่หนึ่ง มีประสิทธิภาพในการทำนายการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ได้ร้อยละ 28.7 แสดงให้เห็นว่า ความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์มีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยมีความสัมพันธ์ในทางบวก กล่าวคือ ถ้านักเรียนวัยรุ่นหญิงมีความคิดเห็นว่าการป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องที่ต้องเหมาะสม และควรนำมาปฏิบัติจะทำให้ให้นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากขึ้นตามไปด้วย ทั้งนี้ ความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์ เป็นการที่นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีความคิดว่า การปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนนั้น นำมาซึ่งผลดีและประโยชน์ต่างๆ แก่ตนเองทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และสังคม เช่น ทำให้ไม่ติดโรคทางเพศสัมพันธ์ ไม่เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ทำให้ครอบครัวไม่ต้องวิตกกังวลว่าลูกจะออกนอกกลุ่มออกไปในทางที่ไม่เหมาะสม และทำให้นักเรียนวัยรุ่นหญิงสามารถเรียนหนังสือได้สำเร็จ และสามารถทำตามจุดมุ่งหมายในชีวิตตามที่คาดหวังไว้ได้ ทั้งนี้ ความคิดเห็นของบุคคลโดยทั่วไป จะเกิดจากการสร้างสมประสบการณ์อันประกอบไปด้วย ความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มของพฤติกรรมในเรื่อง ต่างๆ ดังนั้นความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์ จะสามารถช่วยให้นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมี

เพศสัมพันธ์ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ธนัตถน ตะพังพินิจการ (2549: 141) ที่พบว่า ความคิดเห็นที่ถูกต้องต่อการมีเพศสัมพันธ์เป็นปัจจัยที่ถูกเลือกเข้าสมการอันดับที่ 1 และสามารถทำนายความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชายได้ร้อยละ 10.40

3.2 ความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสม ได้รับการคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นลำดับที่สอง สามารถทำนายการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ เพิ่มขึ้นร้อยละ 6และความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสมมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ แสดงว่า ความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสมของนักเรียนวัยรุ่นหญิงเป็นปัจจัยที่ทำให้มีการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสมของนักเรียนวัยรุ่นหญิงเป็นปัจจัยที่ทำให้มีการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสม เป็น การที่นักเรียนวัยรุ่นหญิงรู้จักเลือก ตัดสินใจที่จะเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสมในเรื่องที่ถูกต้องที่เหมาะสมที่ควรในวัยแห่งการศึกษาเล่าเรียน ไม่ปฏิบัติ ออกนอกกลุ่มนอกทางเพียงเพราะต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน เพราะธรรมชาติของวัยรุ่นจะให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อน ต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ดังนั้น เมื่อเข้าไปรวมกลุ่มกับเพื่อนจึงมักจะคล้อยตามกลุ่มเพื่อน ถูกเพื่อนชักชวนง่าย ถ้าหากอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพื้นฐานทางจิตใจที่ผิดก็จะชักจูงไปในทิศทางที่ผิด ขณะเดียวกันถ้าหากอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพื้นฐานในทางที่ดี ก็อาจจะชักจูงกันไปในทางที่ไม่ดีเช่นกัน สอดคล้องกับผลการศึกษาของณัฐนันท์ วิชัยรัมย์ (2545: 94-95) ที่พบว่า การคล้อยตามกลุ่มเพื่อนเป็นปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์โดยได้รับการคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับที่ 1 เช่นเดียวกับผลการศึกษาของรางวัล

สุชี (2551: 102) และสมอรุา ไชยสวัสดิ์ (2551: 117) ซึ่งพบว่า การคบเพื่อนเป็นตัวแปรที่มีประสิทธิภาพในการทำนายปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ โดยได้รับการคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นอันดับ 2

3.3 การเห็นคุณค่าในตนเองเป็นตัวแปรที่ไม่ถูกเลือกเข้าสมการทำนายการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ แสดงว่า การเห็นคุณค่าในตนเองไม่สามารถร่วมกันทำนายการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิงในกลุ่มนี้ได้ โดยในการศึกษาค้างนี้พบว่า นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.49$) ซึ่งไม่ส่งผลต่อการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิง และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิง ถึงแม้ว่านักเรียนวัยรุ่นหญิงจะมีการเห็นคุณค่าในตนเองด้านการรับรู้เกี่ยวกับความสามารถและด้านความรู้สึกของการมีคุณธรรมอยู่ในระดับมาก ด้านความรู้สึกของการมีความสำคัญและด้านความรู้สึกของการมีอำนาจอยู่ในระดับปานกลางก็ตาม แต่ก็ไม่มีผลต่อการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ทั้งนี้ อาจเนื่องจากนักเรียนวัยรุ่นหญิง ยังได้รับคำชมจากอาจารย์ในเรื่องของผลการเรียนและการกล้าคิดกล้าทำในสิ่งต่างๆ น้อย (พิมพิการ์ จันทนะโสตร์, 2550: 90) จึงอาจทำให้นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีการเห็นคุณค่าในตนเองลดลงได้ ซึ่งการเห็นคุณค่าในตนเองสามารถสื่อถึงลักษณะท่าทางของบุคคลได้และมีความสำคัญในการดำเนินชีวิตในสังคมให้มีความสุข มีสุขภาพจิตที่ดีและสามารถที่จะพัฒนาตนเองให้ดีขึ้นได้

3.4 การได้รับแนวทางการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์จากครอบครัวเป็นตัวแปรที่ไม่ถูกเลือกเข้าสมการทำนายการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยง

ต่อการมีเพศสัมพันธ์ แสดงว่าการได้รับแนวทางการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์จากครอบครัว ไม่สามารถร่วมกันทำนายการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิงในกลุ่มนี้ได้ โดยในการศึกษาค้างนี้พบว่า นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีการได้รับแนวทางการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์จากครอบครัวอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.44$) ซึ่งไม่ส่งผลต่อการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิง และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ พบว่า การได้รับแนวทางการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์จากครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิงแต่เนื่องจากนักเรียนวัยรุ่นหญิงมีการพูดคุยในเรื่องเพศกับครอบครัวน้อยไป จึงอาจมีข้อขัดแย้งหรือไม่เชื่อในคำอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ ครอบครัวจึงเริ่มมีอิทธิพลต่อนักเรียนวัยรุ่นหญิงลดน้อยลงได้ ด้วยเหตุนี้ จึงอาจทำให้การได้รับแนวทางการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์จากครอบครัวไม่ถูกเลือกเข้าสมการทำนายการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิงได้

ข้อเสนอแนะ

1. ความคิดเห็นต่อผลดีในการป้องกันความเสี่ยงจากการมีเพศสัมพันธ์เป็นตัวแปรที่มีประสิทธิภาพสูงสุดในการทำนายการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิง เนื่องจากตัวแปรนี้เป็นเรื่องของความรู้สึกนึกคิดที่ว่าการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์จะนำมาซึ่งผลดีและประโยชน์ต่างๆ เช่น ทำให้ไม่เกิดการตั้งครรภ์ในวัยเรียน ทำให้นักเรียนวัยรุ่นหญิงสามารถทำตามจุดมุ่งหมายที่คาดหวังไว้ได้ ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นผู้ปกครอง อาจารย์ สังคม และชุมชน จึงควรให้ความ

สำคัญและสั่งสอน ให้ความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศศึกษา โดยเฉพาะควรเน้นในเรื่องของการปลูกฝังและสร้างความคิดที่ดีว่าการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงในเรื่องเพศศึกษาเป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสมกับลูกวัยรุ่นซึ่งจะทำให้ให้นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีการปฏิบัติตนที่สอดคล้องกับสังคมและวัฒนธรรมอันดีงามของไทย เช่น เพศหญิงควรรักษาวนสวณตัวและไม่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร เป็นต้น ซึ่งทั้งภาครัฐและภาคเอกชน รวมถึงองค์กรต่างๆ โดยเฉพาะสถาบันการศึกษาควรให้โอกาสนักเรียนวัยรุ่นหญิงมีโอกาสดูแลแสดงความคิดเห็นเรื่องเพศอย่างเหมาะสมหรือจัดนิทรรศการการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีความคิดว่าการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรเป็นเรื่องที่ควรยึดถือและปฏิบัติต่อไป

2. ความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสมมีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ และเป็นตัวแปรที่สามารถทำนายการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิง เป็นลำดับที่สองเพราะความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสม คือการที่นักเรียนวัยรุ่นหญิงรู้จักเลือกในการตัดสินใจว่าจะปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนเฉพาะเรื่องที่ถูกต้องเหมาะสมเท่านั้น แต่เนื่องจากกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นเป็นอย่างมาก โดยกลุ่มเพื่อนมีทั้งดีและไม่ดี ถ้านักเรียนวัยรุ่นหญิงอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ไม่ดี ได้แก่กลุ่มเพื่อนที่ติดยาเสพติด กลุ่มเพื่อนที่หนีโรงเรียน กลุ่มเพื่อนที่ชอบเที่ยวเตร่ก็จะส่งผลต่อการเรียนและสุขภาพของนักเรียนวัยรุ่นหญิงได้ ดังนั้นบิดา มารดาหรือผู้ปกครองควรให้เวลากับลูก เป็นเพื่อนที่ดีสำหรับลูก หาเวลาในการพบปะพูดคุยและหาเวลาทำกิจกรรมร่วมกัน เช่น การรับประทานอาหารร่วมกัน ปลูกต้นไม้ร่วมกัน ทำบุญร่วมกัน เมื่อลูกมีความไว้วางใจ ในบิดามารดาหรือผู้ปกครองและมั่นใจว่าจะไม่ถูกตำหนิลูกย่อม

กล้าที่จะระบายความทุกข์ใจหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับ บิดามารดา หรือผู้ปกครอง จึงไม่จำเป็นที่ลูกวัยรุ่นต้องไปหาคำตอบจากคนอื่นนอกครอบครัวโดยเฉพาะ กลุ่มเพื่อน หรือถึงแม้ลูกวัยรุ่นจะมีกลุ่มเพื่อนหนึ่งกลุ่มหรือมากกว่าหนึ่งกลุ่มก็ตาม ลูกวัยรุ่นก็จะรู้จักเลือกในการตัดสินใจว่าจะปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนเฉพาะเรื่องที่ถูกต้องเหมาะสมเท่านั้น ดังนั้นพวกเขาก็จะมีความสามารถในการเลือกปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนอย่างเหมาะสมในเรื่องการปฏิบัติตนเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ต่อไป

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เช่น ทักษะคิดต่อการมีเพศสัมพันธ์ ค่านิยมทางสังคม สภาพแวดล้อม ทักษะชีวิต เป็นต้น เพื่อศึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

2. ควรมีการขยายขอบเขตการศึกษาไปยังกลุ่มประชากรอื่นซึ่งเป็นนักเรียนวัยรุ่นทั้งชายและหญิง ในสถานศึกษาสังกัดอื่นๆ รวมถึงวัยรุ่นชายและหญิงที่มีได้อยู่ในสถานศึกษา เพื่อศึกษาเปรียบเทียบและทำความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

3. ควรมีการศึกษาวิจัยในเชิงคุณภาพซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกต การสนทนากลุ่ม หรือการสัมภาษณ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกที่ชัดเจนขึ้น อันจะนำมาซึ่งแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

เอกสารอ้างอิง

- กรมอนามัย. (2550). **การประชุมการวางแผนครอบครัวและประชากร**. 25-28 พฤศจิกายน 2550 ณ ฮอลล์ 9 ศูนย์แสดงสินค้าและการประชุมอิมแพค เมืองทองธานี จังหวัดนนทบุรี กรุงเทพมหานคร: ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข.
- กรมอาชีวศึกษา. (2552). **รายงานประจำปี 2551-2552**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- สำนักงานเขตการศึกษา. (2541). **รายงานเขตพื้นที่การศึกษา เขต 2 ปี 2551**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเชียนวานิช กระทรวงศึกษาธิการ.
- ขวัญใจ พิมพ์มล. (2543). **ปัจจัยทางจิตวิทยาที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการเสพยาบ้าของนักเรียนหลักสูตรศิลปกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ศ.ปวช.).** วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เจนจิรา สุขเกื้อ. (2546). **อิทธิพลของทักษะชีวิตต่อพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.) สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา จังหวัดกาญจนบุรี.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จารุวรรณ ชูปวา. (2541). **ความรู้สึกรู้สึกคุณค่าในตนเอง สัมพันธภาพระหว่างคู่สมรสและการแสดงบทบาทการเป็นบิดาของคู่สมรสมารดาวัยรุ่น.** วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลแม่และเด็ก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ณัฐนันท์ วิชัยรัมย์. (2545). **การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ธันตภณ ตะพังพินิจการ. (2549). **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชายในอำเภอไทรโยค จังหวัดกาญจนบุรี.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปานวาด ปรียานนท์. (2548). **การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายมหาวิทยาลัยมหิดล.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ประคอง กรรณสูตร. (2542). **สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์.** กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พนอวดี จันทนา. (2547). **พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในชุมชนเกาะสมุย.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- พิมพ์การ จันทนะโสเถ. (2550). **ปัจจัยป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อวิทยาลัยเทคนิคการเรียนรู้ของนักเรียนราชบุรี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รางวัล สุชี. (2551). **ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย : กรณีศึกษาจังหวัดนครปฐม**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- โรงพยาบาลนครปฐม. (2552). **รายงานห้องคลอดประจำปี 2550-2552**. นครปฐม: สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช กระทรวงสาธารณสุข.
- สมอรุณ ไชยสวัสดิ์. (2551). **พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนศึกษา มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
- สำนักงานโยธาธิการและผังเมือง. (2552). **นครปฐม ราชบุรี ปี 2552** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บรรณาสาสน์ กระทรวงมหาดไทย.
- อัสมา ลิ้มพีโพสุรย์. (2552). **ปัญหาพฤติกรรมทางสังคมและเยาวชนปัญญาของเด็กและเยาวชนสถานแรกรับในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนเขตภาคเหนือ**. วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร.